

Eliasz - Numer Cztery

Niewolnictwo

Jeff Pippenger

2023-10-01

Świadeństwo Eliasza rozpoczyna się, gdy zapowiada, że przez trzy i pół roku nie spadnie deszcz, chyba że na jego słowo.

I Eliasz Tiszbita, który był spośród mieszkańców Gileadu, rzekł do Achaba: Jako żyje Pan, Bóg Izraela, przed którego obliczem stoję, nie będzie w tych latach ani rosy, ani deszczu, chyba na moje słowo. 1 Księga Królewska 17:1.

Trzy i pół roku reprezentuje historię Tiatyry od 538 do 1798 roku. W 1798 roku, pod koniec okresu suszy, Eliasz wzywa Achaba na Karmel. Pierwsze poselstwo aniołów ogłosiło godzinę sądu Bożego 22 października 1844 roku. Pierwsze poselstwo anioła było rozkazem dla Achaba, by wezwał cały Izrael na Karmel.

A gdy Achab zobaczył Eliasza, rzekł do niego: Czy to ty jesteś tym, który sprowadza nieszczęście na Izraela? A on odpowiedział: Nie ja sprowadziłem nieszczęście na Izraela, lecz ty i dom twojego ojca, bo porzuciliście przykazania Pana, a ty poszedłeś za Baalami. Poślij więc i zgromadź mi cały Izrael na górze Karmel, a także czterystu pięćdziesięciu proroków Baala i czterystu proroków świętych gajów, którzy jadają przy stole Izebel. Posłał więc Achab do wszystkich synów Izraela i zgromadził proroków na górze Karmel. Wtedy Eliasz przystąpił do całego ludu i rzekł: Jak długo będziecie się chwiać na obie strony? Jeśli Pan jest Bogiem, idźcie za Nim; a jeśli Baal, idźcie za nim. A lud nie odpowiedział mu ani słowem. 1 Księga Królewska 18:17-21.

Cały Izrael został zgromadzony na górze Karmel za czasów Eliasza, co z kolei odzwierciedlało historię Williama Millera, gdy trzy kościoły z trzeciego rozdziału Apokalipsy zostały zgromadzone razem. Kościół, który pierwotnie uciekł na pustynię w roku 538, by uniknąć prześladowań Izebel, jak przedstawia to kościół w Tiatyrze, wyszedł z pustyni jako pokolenie, które miało zostać skonfrontowane z orędziem Eliasza, symbolizowanym przez Williama Millera. Wówczas bestia z ziemi otworzyła usta i pochłonęła potop prześladowań, który był wymierzony przeciwko niej przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat.

A ziemia pomogła niewieście, otworzyła swoje usta i pochłonęła powódź, którą smok wyrzucił ze swoich ust. Objawienie 12:16.

W prorocत्वach „mówienie narodu” oznacza działanie jego władz ustawodawczych i sędowniczych, a w 1789 roku Stany Zjednoczone ustanowiły boski dokument, jakim jest Konstytucja Stanów Zjednoczonych, chroniąc w ten sposób prawa i wolności niezbędne, by zapewnić ochronę przed prześladowaniami zarówno ze strony królów Europy, jak i odstępczego Kościoła katolickiego.

„Głos narodu wyraża się w działaniach jego władz ustawodawczych i sędowniczych.” Wielki bój, 443.

W 1789 roku, tuż przed rozpoczęciem proroczej roli Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa w prorocत्वach biblijnych, mówiły jak baranek, lecz gdy zostanie wprowadzone prawo niedzielne, będą mówić jak smok.

I ujrzałem inne zwierzę wychodzące z ziemi; miało dwa rogi jak u baranka i mówiło jak smok. Objawienie 13:11.

Początek i koniec bestii z ziemi są wyznaczone przez jej przemawianie. W 1798 roku Achab zwołuje cały Izrael na Górę Karmel, gdzie Eliaz zamierza przeprowadzić próbę, aby dowieść obserwującym, czy prawdziwym Bogiem jest Bóg Hebrajczyków, czy bóg Jezebel. Jezebel miała czterystu pięćdziesięciu proroków Baala i czterystu proroków gaju. Fałszywy bóg Baal był bóstwem męskim, a fałszywe bóstwo Ashtaroth było bóstwem żeńskim.

Te dwie klasy fałszywych proroków symbolizują sojusz Kościoła i państwa, ponieważ w prorocत्वie, gdy mężczyzna i kobieta są ukazani razem, kobieta reprezentuje Kościół, a mężczyzna państwo. Eliaz był jeden przeciw ośmiuset pięćdziesięciu, gdy stanął wobec bezbożnego sojuszu Kościoła i państwa, reprezentowanego przez żeńskie i męskie fałszywe bóstwa, a także przez małżeństwo Achaba i Izebel. Obraz Kościoła i państwa w osobach Achaba i Izebel przedstawia zepsucie rogu republikanizmu, a Baal i Asztarte przedstawiają zepsucie protestanckiego rogu.

Chodziło o protest Eliasza przeciwko skorumpowanej religii, reprezentowanej przez Tiatyrę w drugim rozdziale Apokalipsy. Eliaz reprezentował protestanta, gdyż jedyna definicja protestanta to ktoś, kto protestuje przeciwko Rzymowi. Protest Eliasza stanowi protest przeciwko połączeniu kościoła i państwa, które dokonuje się przez nieświęty sojusz między skorumpowanym państwem a skorumpowanym kościołem.

Lecz mam nieco przeciw tobie, że pozwalasz tej kobiecie Jezebel, która nazywa siebie prorokinią, nauczać i zwodzić moich sług, aby popełniali nierząd i jedli rzeczy ofiarowane bożkom. I dałem jej czas, aby się upamiętała ze swego nierządu; lecz nie upamiętała się. Oto rzucę ją na łożo, a tych, którzy z nią cudzołożą, wtrącę w wielki ucisk, jeśli się nie upamiętają ze swoich uczynków. Apokalipsa 2:20-22.

Jedzenie symbolizuje przesłanie, które przyjmujesz, a przesłanie ofiarowane bożkom oznacza doktryny katolicyzmu, będące wręcz symbolem ohydneho bałwochwalstwa. Lud Boży w średniowieczu przyjął wiele pogańskich doktryn katolicyzmu, a zwłaszcza kult słońca.

Nierząd jest nieprawym związkiem i proroczo symbolizuje samą istotę tego, czego zabrania Konstytucja: połączenie Kościoła i państwa. Achab był w nieprawym związku z Izebel, gdyż jako król Izraela nie powinien był poślubić pogańskiej księżniczki. Jezus wskazał Jana Chrzciciela jako Eliasza, a Jan również wystąpił przeciw temu samemu nieprawemu związkowi, gdy zgromił Heroda za poślubienie Herodiady, żony swego brata.

Albowiem Herod pojmał Jana, związał go i wtrącił do więzienia z powodu Herodiady, żony swego brata Filipa. Jan bowiem mówił mu: Nie wolno ci jej mieć. Mateusza 14:3, 4.

Konfrontacja Eliasza z Achabem i Izebel zapowiadała konfrontację Jana z Herodem i Herodiadą, ponieważ oba związki symbolizowały bezprawne połączenie Kościoła i państwa. Razem reprezentują przesłanie Eliasza stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy konfrontują się z papieżem (Izebel i Herodiada), z dziesięcioma królami reprezentującymi Organizację Narodów Zjednoczonych (Achab i Herod) oraz ze Stanami Zjednoczonymi, reprezentującymi fałszywego proroka (fałszywi prorocy z Karmelu oraz Salome, córka Herodiady).

Prorocka sceneria na Górze Karmel obejmuje obronę przez Eliasza Konstytucji Stanów Zjednoczonych, która usankcjonowuje zasadę rozdziału Kościoła od państwa.

I stało się, że gdy Achab zobaczył Eliasza, rzekł do niego: Czy to ty jesteś tym, który sprowadza nieszczęście na Izrael? A on odpowiedział: Nie ja sprowadziłem nieszczęście na Izrael, lecz ty i dom twojego ojca, ponieważ porzuciliście przykazania Pana, a ty poszedłeś za Baalami. 1 Księga Królewska 18:17–18.

Konstytucja ustanowiła, że dwa rogi — republikanizm i protestantyzm — zawsze pozostaną od siebie oddzielone. Jednak Apokalipsa wskazuje, że gdy Stany Zjednoczone ostatecznie przemówią jak smok, stanie się to, gdy odstępcze kościoły Stanów Zjednoczonych przejmą kontrolę i połączą się z odstępczym rządem.

Ale czym jest „obraz dla bestii”? I jak ma zostać utworzony? Obraz tworzy dwurożna bestia i jest on obrazem dla bestii. Nazywany jest także obrazem bestii. Aby więc dowiedzieć się, jaki jest ten obraz i jak ma zostać utworzony, musimy zbadać cechy samej bestii — papieża.

"Kiedy wczesny Kościół uległ zepsuciu, odchodząc od prostoty ewangelii i przyjmując pogańskie obrzędy oraz zwyczaje, utracił Ducha i moc Bożą; i aby kontrolować sumienia ludzi, szukał poparcia władzy świeckiej. Rezultatem było papieżstwo, Kościół, który sprawował kontrolę nad władzą państwową i wykorzystywał ją do realizacji własnych celów, zwłaszcza do karania 'herezji'. Aby Stany Zjednoczone utworzyły obraz bestii, władza religijna musi w takim stopniu kontrolować władzę cywilną, aby władza państwowa była również wykorzystywana przez Kościół do realizacji jego własnych celów." Wielki bój, 443.

Eliasz na Górze Karmel symbolizował działalność millerystów, a milleryści zostali uznani za prawdziwego proroka w przeciwieństwie do tych, którzy niedawno wyszli spod wpływu katolicyzmu, lecz poprzez odrzucenie światła pierwszego anioła wybrali powrót do Rzymu. Tak więc poselstwo drugiego anioła wiosną 1844 roku polegało na uznaniu protestanckich wyznań za córki Babilonu, a millerystów za prawdziwy protestancki róg.

Kiedy Bóg wyprowadził starożytny Izrael z egipskiej niewoli i przeprowadził go przez wody Morza Czerwonego, zapoczątkował stopniowy proces prób, który rozpoczął się od próby niebiańskiej manny.

„Na nas świeci nagromadzone światło minionych wieków. Zapis zapomnienia Izraela został zachowany dla naszego oświecenia. W tej epoce Bóg postanowił zgromadzić dla siebie lud z każdego narodu, rodu i języka. W ruchu adwentowym działał dla swego dziedzictwa, tak jak działał dla Izraelitów, prowadząc ich z Egiptu. W wielkim rozczarowaniu roku 1844 wiara

Jego ludu została poddana próbie, jak wiara Hebrajczyków nad Morzem Czerwonym.”
Świadectwa, tom 8, 115, 116.

Rozczarowanie z 22 października 1844 roku doprowadziło do zrozumienia niebiańskiej świątyni, które następnie przyniosło próbę szabat, tak jak próba z manną stała się pierwszą z serii dziesięciu prób dla starożytnego Izraela.

Pan dał mi następujące widzenie w roku 1847, gdy bracia zebrali się w Sabat, w Topsham w stanie Maine.

Ogarnął nas niezwykły duch modlitwy. A gdy się modliliśmy, Duch Święty zstąpił na nas. Byliśmy bardzo szczęśliwi. Wkrótce oderwałem się od spraw ziemskich i zostałem ogarnięty widzeniem chwały Bożej. Zobaczyłem anioła szybko lecącego ku mnie. Prędko uniósł mnie z ziemi do Świętego Miasta. W mieście ujrzałem świątynię, do której wszedłem. Przeszedłem przez drzwi, nim dotarłem do pierwszej zasłony. Zasłona ta została uniesiona i wszedłem do Miejsca Świętego. Tu zobaczyłem ołtarz kadzenia, świecznik z siedmioma lampami oraz stół, na którym leżał chleb pokładny. Po ujrzeniu chwały Miejsca Świętego Jezus uniósł drugą zasłonę i wszedłem do Miejsca Najświętszego.

W miejscu najświętszym widziałam arkę; na jej wierzchu i po bokach było najczystsze złoto. Na każdym końcu arki był piękny cherubin, z rozpostartymi nad nią skrzydłami. Ich oblicza były zwrócone ku sobie i spoglądały w dół. Między aniołami była złota kadzielnica. Nad arką, gdzie stali aniołowie, była niezwykle jasna chwała, która wyglądała jak tron, gdzie mieszkał Bóg. Jezus stał przy arce, a gdy wznosiły się do Niego modlitwy świętych, kadzidło w kadzielnicy dymiło i On zanosił ich modlitwy wraz z dymem kadzidła do swego Ojca. W arce znajdował się złoty dzban z manną, laska Aarona, która zakwitła, oraz kamienne tablice, które składały się razem jak księga. Jezus je otworzył i zobaczyłam na nich dziesięć przykazań napisanych palcem Bożym. Na jednej tablicy były cztery, a na drugiej sześć. Cztery na pierwszej tablicy jaśniały bardziej niż pozostałe sześć. Lecz czwarte, przykazanie o Sabacie, jaśniało ponad wszystkie; gdyż Sabat został wyodrębniony, aby był zachowywany na cześć świętego imienia Bożego. Święty Sabat wyglądał chwalebnie — otaczała go aureola chwały. Widziałam, że przykazanie o Sabacie nie zostało przybite do krzyża. Gdyby tak było, pozostałe dziewięć przykazań również; i wolno by nam było łamać je wszystkie, tak jak i czwarte. Widziałam, że Bóg nie zmienił Sabatu, bo On nigdy się nie zmienia. Lecz papież zmienił go z siódmego na pierwszy dzień tygodnia; bo miał zmienić czasy i prawa. Wczesne pisma, 32.

Gdy protestanci wyszli z ciemnych wieków w 1798 roku, a Księga Daniela została odpieczętowana, szóste królestwo biblijnego prorocstwa, ziemska bestia o dwóch rogach z trzynastego rozdziału Apokalipsy, rozpoczęła swój marsz przez karty proroczej historii. Protestantyzm był oparty na świętym dokumencie zwanym Pismem Świętym, a republikanizm na świętym dokumencie zwanym Konstytucją. Bóg wyprowadził z ciemnych wieków swój Kościół na pustyni, lecz, podobnie jak w starożytnym Izraelu podczas egipskiego okresu niewoli, przykazanie sabatu zostało zapomniane. Jak Izrael przekroczył Morze Czerwone w drodze do nadania Prawa na Synaju, tak współczesny Izrael przepłynął Atlantyk w drodze do 22 października

1844 roku, kiedy Prawo miało zostać ponownie objawione. Pan ponownie wzbudzał lud, który miał być depozytariuszem Jego Prawa, depozytariuszem Jego proroczych objawień i który miał nieść płaszcz protestantyzmu. Starożytnemu Izraelowi dane zostały dwie tablice Dziesięciu Przykazań jako symbol ich misji bycia depozytariuszami Jego Prawa, a współczesnemu Izraelowi dane zostały dwie tablice Habakuka jako symbol ich misji jako depozytariuszy Jego prorockiego Słowa.

Współczesny Izrael miał nieść oba komplety dwóch tablic, gdy przedstawiał światu poselstwo trzeciego anioła, które jest poselstwem głoszonym przez tych, którzy noszą płaszcz protestantyzmu. Protestantyzm, który wyszedł z Ciemnych Wieków, był wówczas niepełny, tak jak starożytny Izrael, gdy przechodził przez Morze Czerwone. Protestantyzm wyznawał hasło: Biblia i tylko Biblia, lecz miał niepełne zrozumienie Słowa Bożego wskutek wieków spożywania pogańskich doktryn rzymskiego katolicyzmu (rzeczy ofiarowanych bożkom). Bóg zamierzył, aby prawdziwy protestant reprezentował całe Słowo Boże, symbolizowane przez „Prawo i Proroków”, dwa komplety dwóch tablic, które przedstawiają zarówno dzieło ludu Bożego, jak i charakter Boga. Dzieło pierwszego anioła miało doprowadzić do powstania autentycznego ludu protestanckiego, który byłby zarówno depozytariuszem Jego prawa, jak i Jego Słowa prorockiego.

„Bóg powołał w tym czasie swój Kościół, tak jak powołał starożytny Izrael, aby był światłem na ziemi. Za pomocą potężnego topora prawdy, poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła, oddzielił ich od kościołów i od świata, aby doprowadzić ich do świętej bliskości z Sobą. Uczynił ich depozytariuszami Jego prawa i powierzył im wielkie prawdy prorocstwa na ten czas. Podobnie jak święte wyroczone starożytnemu Izraelowi, są one świętym depozytem, który należy przekazać światu. Trzej aniołowie z Objawienia 14 przedstawiają ludzi, którzy przyjmują światło Bożych poselstw i wyruszają jako Jego narzędzia, by rozbrzmiało ostrzeżenie po całej ziemi.” Świadectwa, tom 5, 455.

Ostrzeżenie, które mają ogłosić ci, których zidentyfikowano jako depozytariuszy dwóch zestawów dwóch tablic, jest skierowane przeciwko przyjęciu znamienia katolicyzmu. Ten protest jest wymierzony przeciwko bezprawnemu związkowi Achaba i Izebel i został przedstawiony przez Eliasza na górze Karmel. Nadanie dwóch kamiennych tablic na górze Synaj zapowiadało danie dwóch płóciennych tablic Habakuka w historii lat 1842–1849. Dwie tablice Habakuka są symbolem relacji przymierza między Bogiem a Jego protestanckim ludem. Odrzucenie tych tablic byłoby tym samym, co odrzucenie Bożego prawa przez starożytny Izrael.

Milleryci weszli do Miejsca Najświętszego i przyjęli światło Sabatu, ale proces próby nie był jeszcze zakończony. Jednocześnie róg republikanizmu posuwał się naprzód w tej samej historii. I oba rogi miały osiągnąć kamień milowy w swoim wspólnym marszu w roku 1863.

Eliaszowe przesłanie Millera zapoczątkowało stopniowy proces oczyszczania, którego zamierzonym celem było ustanowienie protestanckiego rogu, a w tym samym okresie historii róg republikański uczestniczył w stopniowym procesie rozwoju politycznego. Oba rogi są na tej samej bestii z ziemi, więc muszą iść w parze przez całą historię bestii z ziemi.

Pierwszą proroczą cechą republikańskiego rogu bestii z ziemi było działanie polegające na „wypowiedzeniu” Konstytucji w życie w 1789 roku. W 1798 roku (w czasie końca, gdy księga Daniela została odpieczętowana) bestia z ziemi miała po raz pierwszy przemówić jako szóste królestwo prorocत्व biblijnych. Rok 1798 był początkiem Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa prorocत्व biblijnych, a przemówienie, które miało miejsce na początku historii bestii z ziemi w 1798 roku, miało stanowić typ ostatniego razu, gdy to szóste królestwo przemówi — a czas ten jest przedstawiony jako głos smoka. Gdy rozważamy ustawy uchwalone przez republikański róg w Stanach Zjednoczonych w 1798 roku, powinniśmy oczekiwać typologicznego odwzorowania ustaw, które zostaną uchwalone w powiązaniu z prawem niedzielnym, gdy Stany Zjednoczone będą mówić jak smok. Rozważając poniższe cztery ustawy, zadaj sobie pytanie, czy cztery ustawy uchwalone w 1798 roku noszą proroczą sygnaturę Alfa i Omegi?

W 1798 roku Stany Zjednoczone uchwaliły kilka znaczących ustaw, znanych jako Ustawy o cudzoziemcach i podburzaniu. Była to seria czterech ustaw uchwalonych przez Kongres kontrolowany przez federalistów i podpisanych przez prezydenta Johna Adamsa, drugiego prezydenta Stanów Zjednoczonych i byłego wiceprezydenta George’a Washingtona.

Ustawa o naturalizacji: Ustawa ta wydłużyła okres wymaganego zamieszkania w USA dla imigrantów ubiegających się o obywatelstwo z 5 do 14 lat. Jej celem było przede wszystkim ograniczenie wpływów niedawnych imigrantów, którzy często byli związani z opozycyjną partią, Demokratyczno-Republikanami.

Ustawa o przyjaznych cudzoziemcach: Ustawa ta upoważniała prezydenta do deportowania osób niebędących obywatelami, uznanych za zagrożenie dla bezpieczeństwa Stanów Zjednoczonych w czasie pokoju. Pozwalała prezydentowi zatrzymywać i deportować każdą osobę niebędącą obywatelem, którą uznał za niebezpieczną.

Ustawa o wrogich cudzoziemcach: Ustawa ta przewidywała zatrzymanie, internowanie i deportację obywateli państw pozostających w stanie wojny ze Stanami Zjednoczonymi. Została uchwalona jako środek ostrożności w napiętej atmosferze końca lat 90. XVIII wieku.

Ustawa o podburzaniu: To najbardziej kontrowersyjna z Ustaw o cudzoziemcach i podburzaniu. Ustanawiała przestępstwem publikowanie „fałszywych, skandalicznych i złośliwych” pism wymierzonych w rząd lub jego urzędników, w celu ich zniesławienia lub zdyskredytowania. Krytycy postrzegali to jako bezpośredni atak na wolność słowa i prasy.

Ustawy o cudzoziemcach i podżeganiu do buntu były wysoce kontrowersyjne i wywołały znaczący sprzeciw ze strony Demokratyczno-Republikanów, którzy uważali, że ustawy te naruszały fundamentalne prawa konstytucyjne i były wymierzone w ich partię polityczną. Twierdzili oni, że ustawy stanowiły naruszenie Pierwszej Poprawki, która chroni wolność słowa i prasy. Z czasem ustawy te odegrały rolę w wyborach 1800 roku, kiedy Thomas Jefferson i Demokratyczno-Republikanie zdobyli prezydenturę i Kongres, co doprowadziło do uchylecia Ustawy o podżeganiu do buntu.

Partia Demokratyczno-Republikańska uważała, że te ustawy naruszały podstawowe prawa zagwarantowane przez Konstytucję, a także że były wymierzone w przeciwną partię polityczną. Nie ma znaczenia, że te ustawy zostały uchylone lub później wygasły; Alfa i Omega ilustruje koniec poprzez początek. W okresie, w którym te ustawy były uchwalane lub „wypowiedziane” jako prawo, Partii Federalistycznej sprzeciwiała się partia zwana Demokratyczno-Republikańską. Ewolucja Partii Demokratyczno-Republikańskiej ostatecznie doprowadziła do powstania Partii Republikańskiej. Partia polityczna, która przede wszystkim zjednoczyła się na bazie sprzeciwu wobec niewolnictwa.

Historycy wskazują rok 1863 jako sam środek wojny secesyjnej, wojny, której osią była kwestia niewolnictwa. Rok 1863 jest też punktem orientacyjnym dla nowych chorążych protestanckiego rogu, którzy wówczas odrzucili pierwsze prorocstwo czasowe dane Millerowi przez aniołów (prorocstwo „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty). Czy to tylko zwykły zbieg okoliczności, że prorocstwo o siedmiu czasach opiera się na prawach dotyczących niewolnictwa przedstawionych w poprzednim rozdziale Księgi Kapłańskiej? „Przekleństwo” określone przez „siedem czasów” było zapowiedzią, że jeśli prawa przymierza z rozdziału dwudziestego piątego zostaną złamane, Izrael zakończy swoją historię, wracając do niewoli, z której został wyprowadzony, gdy rozpoczął swoją wędrówkę nad Morzem Czerwonym.

Od 1798 do 1863 roku partia polityczna, która była Partią Demokratyczno-Republikańską, przeszła serię czystek lub wstrząsów. Od 1798 roku, a zwłaszcza od 11 sierpnia 1840 roku aż do 1863 roku, ruch millerystów przeszedł serię czystek i wstrząsów.

Partia Demokratyczno-Republikańska, która była jedną z pierwszych partii politycznych w Stanach Zjednoczonych, nie przekształciła się bezpośrednio we współczesną Partię Republikańską, jaka istnieje dziś. Zamiast tego z biegiem czasu przeszła szereg zmian i rozłamów, co ostatecznie doprowadziło do powstania kilku różnych partii politycznych, zanim wyłoniła się Partia Republikańska.

Partia Demokratyczno-Republikańska, często kojarzona z Thomasem Jeffersonem i Jamesem Madisonem, została założona pod koniec XVIII wieku w odpowiedzi na Partię Federalistów. Demokraci-republikanie opowiadali się za ścisłą interpretacją Konstytucji, prawami stanów oraz interesami agrarnymi.

Jednak już w latach 20. XIX wieku Partia Demokratyczno-Republikańska zaczęła ulegać rozłamom na tle regionalnym i ideologicznym. Główny rozłam nastąpił w okresie Ery Dobrego Samopoczucia (1817–1825), kiedy brakowało silnej opozycji wobec prezydentury Jamesa Monroe’a. Ten okres politycznego spokoju przyczynił się do schyłku Partii Demokratyczno-Republikańskiej. Partia ostatecznie podzieliła się na kilka frakcji i przekształciła się w następujące ugrupowania polityczne:

Partia Demokratyczna: Zwolennicy Andrew Jacksona, który w 1829 roku został siódmym prezydentem, utworzyli Partię Demokratyczną. Demokraci jacksonowscy popierali silną władzę wykonawczą, ekspansję na zachód oraz szersze prawo wyborcze dla białych mężczyzn.

Partia Narodowo-Republikańska: Partia ta powstała w odpowiedzi na prezydenturę Andrew Jacksona, a później połączyła się z innymi antyjacksonskimi frakcjami, tworząc Partię Wigów. Narodowi Republikanie na ogół bardziej popierali silny rząd federalny i rozwój gospodarczy.

Partia Antymasońska: Była to krótkotrwała partia polityczna, która pojawiła się w latach 20. XIX wieku, głównie w odpowiedzi na obawy dotyczące wpływu tajnego bractwa masońskiego. Wchłonęła niektórych byłych demokratów-republikanów.

Partia Wigów: Utworzona w latach 30. XIX wieku, Wigowie zrzeszali byłych Narodowych Republikanów, Antymasonów oraz inne grupy opozycyjne. Charakteryzowali się sprzeciwem wobec polityki jacksonowskiej, poparciem dla silnego rządu federalnego oraz promowaniem rozwoju przemysłowego i gospodarczego.

Współczesna Partia Republikańska powstała w latach 50. XIX wieku jako bezpośrednia odpowiedź na narastające napięcia regionalne wokół kwestii niewolnictwa. Przyciągnęła byłych wigów, demokratów przeciwnych niewolnictwu, wolnoziemców oraz innych, którzy sprzeciwiali się rozszerzaniu niewolnictwa na nowe terytoria. Pierwszy republikański kandydat na prezydenta, John C. Fremont, wystartował w wyborach w 1856 roku, a pierwszy zwycięski kandydat tej partii, Abraham Lincoln, został wybrany w 1860 roku. Zatem Partia Republikańska wyłoniła się niezależnie od tradycji demokratyczno-republikańskiej i obrała odrębną drogę w amerykańskiej historii politycznej.

Do 1860 roku Partia Republikańska wybrała swojego pierwszego prezydenta. Opierała się na koalicji partii politycznych sprzeciwiających się niewolnictwu. W 1863 roku Proklamacja Emancypacyjna „słowem” sprawiła, że niewolnictwo przestało istnieć. W 1863 roku róg republikański, wówczas reprezentowany przez Partię Republikańską, „słowem” sprawił, że niewolnictwo przestało istnieć, podczas gdy róg protestancki przestał być ruchem i stał się Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego. Ruch millerystów prawnie i oficjalnie zakończył się w maju 1863 roku, a w tym roku przysięga Mojżesza, prorocstwo o niewolnictwie, została odrzucona. Kto ma uszy, niechaj słucho.

Na tym etapie może być pouczające przedstawić krótki przegląd „przysięgi Mojżesza”, jak ją określił prorok Daniel.

Tak, cały Izrael przekroczył Twoje prawo, odstępując, aby nie słuchać Twojego głosu; dlatego spadło na nas przekleństwo i przysięga, która jest zapisana w Prawie Mojżesza, sługi Bożego, ponieważ zgrzeszyliśmy przeciwko Niemu. Daniel 9:11.

William Miller, który podczas studiowania Słowa Bożego był prowadzony przez Gabriela i innych aniołów, został najpierw skierowany do wyrażenia „siedem razy” w Księdze Kapłańskiej 26. Świadczenie Millera jest takie, że w swoim studium Biblii zaczął od Księgi Rodzaju i dlatego oczywiście doszedł do Księgi Kapłańskiej na długo przed tym, zanim dotarł do dwóch tysięcy trzystu lat z Księgi Daniela, rozdział ósmy, wersety czternasty. Korzystał wyłącznie z Biblii i konkordancji Crudena.

Konkordancja Crudena nie zawiera odniesień do hebrajskich ani greckich słów, które następnie przetłumaczono na język angielski w Biblii Króla Jakuba. Miller brał pod uwagę „kontekst” badanego fragmentu, by kształtować swoje rozumienie słowa lub ustępu Pisma. Jeśli chodzi o jego rozumienie „siedmiu razy”, bardzo łatwo zauważyć, że kontekstem dla „siedmiu razy” z rozdziału dwudziestego szóstego Księgi Kapłańskiej jest rozdział dwudziesty piąty.

Rozdział dwudziesty piąty opisuje odpoczynek ziemi, Jubileusz i przepisy dotyczące niewolnictwa. Przepisy rozdziału dwudziestego piątego są częścią "prawa Mojżesza, sługi Bożego", które przynosi błogosławieństwo, jeśli jest przestrzegane, oraz "przekleństwo", jeśli jest łamane. W rozdziale dwudziestym szóstym przekleństwo "siedem razy" odpowiada dwóm tysiącom pięciuset dwudziestu latom i jest przedstawione w oczywistym kontekście przepisów dotyczących odpoczynku ziemi oraz zasad niewolnictwa. W rozdziale dwudziestym szóstym kara nazywana jest "sporem mojego przymierza".

Wtedy i ja będę wam przeciwny i jeszcze siedmiokrotnie ukarzę was za wasze grzechy. Sprowadzę na was miecz, który pomści sprawę mojego przymierza; a gdy zgromadzicie się w waszych miastach, ześlę na was zarazę i zostaniecie wydani w ręce nieprzyjaciela. Księga Kapłańska 26:24, 25.

W kontekście „przymierze”, o które Bóg toczy „spór”, to przymierze wcześniej przytoczone w rozdziale dwudziestym piątym. Kara siedmiu razy nazywana jest „sporem” o Boże „przymierze”, a „przekleństwo” z nią związane polega na tym, że Izrael zostanie wydany w ręce swoich wrogów, a kiedy znajdzie się w ziemi wrogów (jak Daniel), zostanie przez nich zniewolony.

Gdy Mojżesz spisał dwudziesty szósty rozdział Księgi Kapłańskiej, starożytny Izrael właśnie został wybawiony z niewoli egipskiej, a zasady dotyczące niewoli przedstawione w rozdziale dwudziestym piątym miały przynieść albo błogosławieństwo, albo przekleństwo. Starożytny Izrael nigdy nie przestrzegał przepisów roku jubileuszowego i ostatecznie zarówno królestwo północne, jak i południowe zostały rozproszone na „siedem razy”, w wypełnieniu tego, co Daniel nazwał „przekleństwem Mojżesza”.

Przymierny związek między Bogiem a Izraelem, który rozpoczął się wraz z ich niewolą w Egipcie, zakończył się ich niewolą w Asyrii i Babilonie. „Siedem czasów” przeciwko królestwu północnemu zakończyło się w 1798 roku, a „siedem czasów” przeciwko królestwu południowemu zakończyło się w 1844 roku. Punkt początkowy dwóch okresów „siedmiu czasów” jest zaznaczony w siódmym rozdziale Księgi Izajasza prorocstwem o sześćdziesięciu pięciu latach, które Izajasz ogłosił królowi Judy Achazowi w 742 r. p.n.e.

Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszkum Rezyn; i w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, z pewnością się nie ostaniecie. Izajasz 7:8–9.

Izajasz wskazał, że „w ciągu” sześćdziesięciu pięciu lat od czasu, gdy prorocstwo zostało ogłoszone w 742 r. p.n.e., królestwo północne zostanie rozbite. Dziewiętnaście lat później, w 723 r. p.n.e., północne królestwo Izraela zostało uprowadzone w niewolę przez króla Asyrii, a czterdzieści sześć

lat później, w 677 r. p.n.e., król Babilonu wprowadził w niewolę południowe królestwo Judy. Proroctwo o sześćdziesięciu pięciu latach wyznacza sześć historycznych kamieni milowych. Pierwszym jest 742 r. p.n.e., kiedy proroctwo zostaje ogłoszone. Dziewiętnaście lat później, w 723 r. p.n.e., królestwo północne zostało wprowadzone w niewolę przez Asyryjczyków. Czterdzieści sześć lat później, w 677 r. p.n.e., królestwo południowe zostało wprowadzone w niewolę przez Babilończyków. Pierwszy okres dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat, który rozpoczął się w 723 r. p.n.e., zakończył się w 1798 r. Następnie w 1844 r. zakończył się okres dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat, który rozpoczął się w 677 r. p.n.e. Od 1844 r. proroctwo rozciągało się jeszcze o dziewiętnaście lat, do 1863 r., aby dopełnić całą proroczą strukturę, gdyż skoro Alfa i Omega wyznaczył dziewiętnaście lat na rozpoczęcie tej struktury, musi być też dziewiętnaście lat, by dojść do jej końca.

Starożytny Izrael został wybawiony z niewoli egipskiej, a z powodu nieposłuszeństwa zarówno królestwo północne, jak i południowe ponownie popadły w niewolę. Proroctwa przechodzą od proroczej historii starożytnego, dosłownego Izraela do współczesnego, duchowego Izraela i w ten sposób motywem przewodnim wszystkich proroczych drogowskazów jest niewola.

Proroctwo z siódmego rozdziału Księgi Izajasza zostało przedstawione bezbożnemu królowi Achazowi przez Izajasza w 742 r. p.n.e., gdy rozpoznawano nadciągającą wojnę domową między północą a południem. Południowe królestwo Achaza było dosłowną ziemią chwalebną starożytnego Izraela. W 1798 r. duchowa ziemia chwalebna proroctw biblijnych zaczęła panować jako szóste królestwo w proroctwach biblijnych. Gdy w 1844 r. zakończyło się „siedem czasów” przeciwko dosłownej ziemi chwalebnej, istniała, podobnie jak w historii króla Achaza, groźba wojny domowej. Do roku 1844 zamęt związany z rozpadem partii politycznych i zawieraniem sojuszy niemal całkowicie ułożył się w dwie orientacje polityczne. Jeśli chodzi o niewolnictwo, Demokraci opowiadali się za nim, a Republikanie byli mu przeciwni. Od 1798 r. do początku wojny domowej w 1860 r. proces wykształcania się dwóch klas partii politycznych ostatecznie się ustalił.

Achaz reprezentował dosłowną chwalebną ziemię i dlatego prefigurował duchową chwalebną ziemię. Historia Achaza prefiguruje proroczą historię, w której proroctwo zostało ogłoszone w 742 r. p.n.e., a zatem prefiguruje historię, w której proroctwo się zakończyło. Na początku historii królestwo północne, składające się z dziesięciu plemion, odłączyło się od pozostałych dwóch plemion w proteście przeciw ustanowionemu przez Boga rządowi dwóch plemion południowych. Dziesięć plemion północnych utworzyło konfederację z Syrią, co prefigurowało sojusz między konfederacją południową a mocą symbolicznie reprezentowaną przez Syrię.

Ten krótki zarys wskazuje, że „siedem razy” w Księdze Kapłańskiej 26 to obietnica przymierza, która określa albo błogosławieństwo za posłuszeństwo, albo „klątwę” niewoli za nieposłuszeństwo. Królestwa północne i południowe zaczynały razem jako jeden naród, który został wyprowadzony z niewoli, tylko po to, by u kresu swoich dziejów każde z nich zostało ponownie oddane w niewolę.

Sześćdziesiąt pięć lat przypadających na koniec owych prorocstw o niewoli dobiegło kresu, gdy duchowy Izrael znajdował się w duchowej ziemi chwały, w samym środku wojny domowej północy z południem. Jednym z antagonistów w tej wojnie domowej było królestwo, które utworzyło konfederację i oderwało się od ustanowionego przez Boga rządu, znajdującego się w przeciwnym królestwie.

Od 1798 roku aż do wojny domowej róg republikanizmu został poddany procesowi, który wyłonił dwie klasy politycznych antagonistów reprezentujących dwie strony kwestii niewolnictwa. Antagoniści proniewolniczy, którzy dążyli do kontynuowania praktyki niewolnictwa, przegrali bitwę.

Od 1798 roku aż do wojny domowej róg protestantyzmu został poddany procesowi, który wytworzył dwie klasy religijnych antagonistów reprezentujących dwie strony sporu o niewolnictwo. Antagoniści popierający niewolnictwo, którzy dążyli do podtrzymania pierwotnego rozumienia prorocstwa o niewolnictwie, przegrali bitwę.

W 1863 roku róg republikanizmu zdołał odrzucić praktykę niewolnictwa.

W 1863 roku róg protestantyzmu zdołał odrzucić prorocstwo o niewolnictwie.

W ten sposób odrzucili dzieło Millera, Eliasza swojej epoki. Tym samym odrzucili także „przysięgę Mojżesza”, kamień węgielny ich epoki. Mojżesz i Eliaz zostali wówczas odrzuceni, tylko po to, by powrócić 11 września 2001 roku.

Alfa i Omega, ów przedziwny lingwista, który sam objawił się jako Palmoni, Przedziwny Liczący, zapisał swój boski podpis w całym proroctwie czasowym „przysięgi Mojżesza”. Jeżeli nie uwierzycie, z pewnością się nie ostaniecie.